

standen i Danmark, at vi tror på, at den i alt væsentligt gør, som politikerne siger, og det her er bestemt noget væsentligt.

Jeg tror, at den sammenhæng, vi skal se, er den kolossale finansielle krise i 1990'erne, hvor man i 1991 og 1992 havde en galoperende finanskriser i Danmark, som blev forstærket af valutauro og en generel usikkerhed om den finansielle sektor også i forbindelse med det danske nej ved afstemningen om Maastricht-traktaten. Unibank var i kæmpemæssig krise, Den Danske Bank havde et underskud på næsten 2 mia. kr. i 1992, og Baltica og Hafnia var på samme tid i så stor krise, at Hafnia jo som bekendt ophørte med at eksistere i 1992.

Det var i den periode, Den Danske Bank var med til at hjælpe med at skaffe ekstra penge til Hafnia. Man lånte dem penge, og man organiserede det, der senere viste sig at være et meget berygtet og belastende aktiesalg. Baltica havde de samme problemer og gik i 1992 i oktober ind i en såkaldt kontrolleret betalingsstandsning. Den totale nedsmeltning af Baltica blev kun forhindret ved, at Den Danske Bank købte 32 pct. af aktierne og bragte sig ind i en ny stor risikabel milliardinvestering.

Det var situationen. Der var i efteråret 1992 en reel fare for, at den danske finansielle sektor ville komme ud for et totalt kollaps, hvor det kunne komme til at gå som i Norge og Sverige, hvor staten måtte træde ind, men vi havde jo en liberalistisk regering i Danmark, som mente, at staten endelig ikke måtte gå ind, i hvert fald ikke, så det kunne ses. Derfor organiserede man sig på anden vis for at redde den danske finanssektor, så det så ud, som om den havde klaret sig selv.

Det var sådan, at Den Danske Bank på det tidspunkt blev sat på de internationale observationslister hos kreditinstitutterne ude i verden, som sagde, at det her er meget forunderligt, det er meget farligt, pas på med ikke at låne Den Danske Bank flere penge, og det var i den periode, Finanstilsynet pressede Den Danske Bank til at påtage sig denne store risiko, som blev så negativt vurderet udenlands. Vi ved, at Straarup har sagt: Vi blev presset til at overtage Hafnia. Vi ved, at Knud Sørensen har sagt, at banken ikke optrådte som en bankverdensens Florence Nightingale, selv om det så sådan ud, men at banken skam tog sig betalt for sine ydel-

ser. Det spørgsmål, som vi aldrig har fået besvaret, er: Hvordan fik Den Danske Bank betaling

for ydelsen i efteråret 1992, hvor den sikrede, at den danske finanssektor ikke brød totalt sammen? Det er sådan set nok i virkeligheden det emne, vi har diskuteret i dag.

Der er ingen tvivl om, at skulle Den Danske Bank i efteråret 1992 have bogført endnu et milliardtab på Færøerne oven i risikoen med Baltica, oven i risikoen med Hafnia og oven i de tab, den havde i forvejen, så tror jeg, Den Danske Bank havde været meget tæt på at kollapse. Derfor hjalp Finanstilsynet med at gemme tabet væk, derfor hjalp man med at sælge for 2 mia. kr. værdiløse Hafniaaktier, og derfor hjalp man med at lyve over for færingerne på den måde, som vi har fået det så udmærket beskrevet.

Her er det, vi må sige, at når noget sådant sker, må vi også gå ud fra, at der har været en politisk dagsorden, og selv om det er lidt uklart, hvor meget den nuværende regering i virkeligheden vidste, så er vi bekendt med, at Schlüter, finansminister Dyremose, økonomiminister Anders Fogh Rasmussen og industriminister Lundholt var fuldt informeret om, hvad det var, der var i gang. Derfor er vi nødt til at få det efterspurgt, og det vil vi gøre videre i det her forløb, for at få afklaret, hvad det egentlig var, der skete, hvorfor, og hvem der havde ansvaret.

Lad mig så sige til sidst: Vi er jo nået et stykke ad vejen med hensyn til at afklare det danske ansvar for banksagen, og jeg synes ikke, vi her skal blande os i interne færøske forhold, men jeg kan ikke lade være med at sige, at det ville klæde det færøske landsstyre og Lagting, hvis der også deroppe blev gravet et spadestik dybere. Hvem deroppe sov i timen? Hvem var det, der tjente store beløb på kriseforløbet, skabte sig store formuer, mens den færøske befolkning blev gældsatt? Hvem havde den største interesse i, at bankkrisen blev løst, som den blev?

Ser vi på, hvilke forskellige muligheder for en løsning der var, så valgte man jo den model, der delte regningen ud til alle, arbejdsløse og de rige på lige fod, men så absolut til fordel for dem, der havde over 250.000 kr. indestående i banken. Det var virkningen af den model, der blev valgt. Det var de rige, der slap, og det var de fattige, der kom til at betale, og derfor foregik der faktisk ud over Den Danske Banks snyd et regulært tyveri fra de fattige på Færøerne til de rige på Færøerne.

Jeg synes faktisk også, det er en meget interessant historie, som vi trænger til at få beskrevet, men indtil videre kan vi love, at vi for vores